

[Niels Frederiksen.]

lige Forhold, er, at vi handelspolitisk kommer til at staa saa gunstigt som muligt i den Række af Forhandlinger, som nødvendigvis maa føres for at skabe de bedst mulige Afsætningsvilkaar for den Landbrugseksport, der er truet og trængt, begrænset og generet paa alle Kanter under de Forhold, der hersker i vore Aftagerlande.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at rette en Advarsel til dem indenfor Landbrugernes Kreds, der nu prøver paa at starte en Aktion, som ud fra deres Opfattelse sikkert tilsigter at skabe en gunstigere økonomisk Stilling for det arbejdende Landbrug, end det i Øjeblikket har — hele den Bevægelse, der gaar ud paa at bruge Pengepolitikken i Tilpasningshensigt, som prøver paa at holde Kronens Værdi nede for ad denne Vej at opnaa en Tilpasning mellem Kreditor og Debitor, mellem Løn og Arbejde. Jeg henviser i saa Henseende til den højtærede Finansministers Bemærkninger om, hvad det koster at have en lav Kroneværdi paa Grund af Forrentningen af fremmed Gæld, som derved øges i Kronetal. Jeg henviser tillige til, hvad det koster at have en værdiforringet Krone, naar henses til dens svækkede Købeevne.

Jeg erkender, at en lav Kroneværdi, naar den ellers bæres af et fast Pengevæsen, kan bruges som et Tilpasningsmiddel under vanskelige økonomiske Vilkaar, naar den vel at mærke kan gennemføres, uden at der skabes Vanskeligheder, der vil give det eksporterende Landbrugs-erhverv større Tab, end den lave Kroneværdi kan give det Fordele. I saa Henseende vil jeg anføre, at den høje Regering hele Tiden har haft for Øje, at den ikke vilde ud i det usikre, ikke ved den førte Pengepolitik vilde formindske Muligheden for at staa stærkt i de Forhandlinger, som vi stadig maa føre med Omverdenen om vore Afsætningsvilkaar. Det har tværtimod været Regeringens Hensigt ved den Valuta- og Pengepolitik, den har søgt at gennemføre her i Landet, at skabe Muligheder for, at vor Handelspolitik kunde føres paa den Maade, at der i vor Samhandel med andre Nationer kunde tages Hensyn til det Varebytte, der gennem Tiderne har været mellem de paagældende Nationer og os, og paa den Maade skabe os den gunstigst mulige Stilling i Forhandlingerne for at forbedre eller maaske endog blot bevare de Afsætningsmuligheder, der var truet i vore Aftagerlande.

Der er nu en politisk Bevægelse, som sætter alt ind paa at true vore gamle

prøvede Førere indenfor Andelsbevægelsens økonomiske Virksomhed ved at kaste dem ud af Ledelsen, hvis de ikke vil gaa med i Arbejdet for Oprettelse af en Valutacentral, der skal have til Formaal at spekulere i den fremmede Valuta ved at tilbageholde den, indtil den kan koste et saadant Antal Kroner, som man mener, man kan være tjent med. Denne Politik kan være overordentlig farlig. Det har jo vist sig, at Profetierne om Kronefald, naar Valutaafleveringspligten bortfaldt, ikke slog til, og det fremgaar endvidere af de faldne Udtalelser, at Nationalbanken har styrket sin Reserve af fremmed Valuta, og at man i det hele taget kan regne med, at Nationalbanken i hvert Fald foreløbig er vel rustet til at holde vort Pengevæsen i Orden. Jeg tror derfor, at den paabegyndte Aktion kun vil forvirre Begreberne hos de Sind, som kræver slige Foranstaltninger gennemført.

Det er for øvrigt underligt, at man stadig bliver ved at kredse om dette, at Landbruget ikke faar, hvad der kan tilkomme det for den Sterling, Eksporten hjemfører. Saa sent som nu paa de jyske Landboforeningers Delegeretmøde holdt Knud Bach en Tale, i hvilken han stærkt krævede, at Landbruget burde have for den fremmede Valuta, hvad der kunde tilkomme det, ja, i selve Delegeretmødets Resolution staar der, at Landbruget kræver ført en saadan Valutapolitik, at det kan faa for den hjemførte Valuta, hvad der tilkommer det.

Dette er en dunkel Antydning af, at den nuværende Tilstand er af en saadan Art, at der endnu berøves de danske Landmænd en Del af, hvad der rettelig tilkommer dem for den hjemførte Valuta. Denne Opfattelse kan aabenbart ikke helt forsvinde, efter at enkelte Politikere, der burde vide bedre Besked, har pisket gennem Pressen og paa Møder den Formodning op i danske Landmænds Sind, at de blev berøvet en Del af det, der tilkommer dem. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal undlod heller ikke ved den nævnte Debat at fremføre, at Regeringen har ført en Valutapolitik, der havde bevirket, at det danske Landbrug havde mistet Millioner af den Indtægt, der kunde tilkomme dem, idet Regeringen havde tøvet for længe med at ophæve Afleveringspligten.

Jeg maa hertil sige, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ved, lige saavel som enhver anden, der direkte har deltaget i Forhandlingerne, at Regeringens Begrundelse var den, at man, inden man gik bort